

Dag 398 – woensdag 29 januari

Vandaag is het mijn eerste dag terug naar Brussel na 6 dagen thuis. Het piekt wanneer de wekker zich laat horen en niet alleen bij mij. Lagun komt al stretchend zijn bench uit en sleurt zich voort naar de tuin voor zijn ochtendplasje. Zijn kopje weegt precies 100 kilo als je hem zo ziet.

Eten doet hij wel goed vanochtend. Zelfs wanneer ik even naar buiten ga om eten uit de garage te halen en uit te leggen voor vanavond, volgt hij me niet. Onverdeelde aandacht voor dat bakkie voor zijn snoet.

Hij kent de routine nog gelukkig en 'ondergaat' zijn halter en leiband, stapt netjes met me mee, kruipt mooi onder de stoel in de trein en blijft daar flink liggen tot in Brussel. Hoewel 'mooi' onder de stoel... zijn staart steekt er nog een beetje uit en de doorsnee pendelaar heeft daar 's ochtends geen oog voor. Hij wipt dus wel een paar keer omhoog wanneer iemand op zijn staart trapt. Hoe leer je een hondje om ook dat in te trekken? Al doende zeker? ;-)

Ik heb last van mijn rug vandaag na twee dagen platte rust in de zetel. De ideale remedie zou beweging zijn dus dat probeer ik dan ook. Ik ga een wandeling maken met Lagun over de middag. We trekken naar een parkje in de buurt. Daar ontmoeten we de speedy gonzalez van de viervoeters: een Jack Russeltje op speed. Baasje heeft haar los gelaten in het park en het beestje is werkelijk een bom die je bijna niet kunt volgen met het blote oog. Lagun wil meelopen maar ik voel me niet geneigd om hem los te laten. Het park is omringd door drukke straten, ik ken het andere hondje niet en er zitten overal vogels die het jachtinstinct van onze vriend wel eens zouden kunnen wekken. Hij protesteert heel even maar wanneer ik zijn aandacht vraag en met snoepjes begin te werken, herinnert hij zich al gauw dat het bij mij ook niet zo slecht is en dat een wandeling – zelfs aan de lijn - ook wel fijn kan zijn.

We zijn slechts een 20 minuten weg maar het is voldoende voor Lagun om achteraf meteen in zijn bench te kruipen om te slapen. Zelfs wanneer ik me recht stel om naar de keuken te gaan, komt hij niet piepen. Jawadde... Is dat datzelfde hondje dat in no time 5 km heeft leren lopen zonder het minste gehijg?

Vlak voor we naar huis mogen, ga ik mijn verlofblad indienen op de derde verdieping. Ik tuig Lagun al helemaal op en neem hem mee. Hij is een voorbeeldige leerling. In de gang boven hebben we een aantal kijkers. Om terug te keren naar de liften moeten we door een automatische glazen schuifdeur en daarvoor moeten we op een knop duwen die redelijk hoog zit. Te hoog voor iemand in een rolstoel lijkt me. Tijd om dit te leren aan ons woefie! Ik waag het erop, wijs naar de knop en vraag Lagun een "up" te doen. En hij doet het! Zonder missen! We krijgen zowaar een applaus van onze toeschouwers. ☺ Aan de liften zelf, hangt een paneel met een knop voor personen met een handicap om de lift te roepen. Ik herhaal de oefening. Lagun raakt de handicapknop (toegegeven, 't is niet de enige knop die hij heeft geraakt maar er zitten gelukkig geen alarmknoppen tussen ;) ) en ineens weergalmt een stem door de luidsprekers die duidelijk is bedoeld om blinde mensen te begeleiden bij het nemen van de lift. Ik had het nog nooit gehoord en kijk even raar maar aangenaam verrast op. Lagun lijkt het alweer de normaalste zaak van de wereld te vinden.

In de trein op weg naar huis houdt Lagun het op een heel laag pitje. Hij eet ook heel goed en we spelen wat achteraf. Wat een voorbeeldig hondje heb ik nu toch?

Om mijn rug te sterken, beslis ik om wat oefeningen te doen op een fitball, zo een grote bal waarop je buik- en rugoefeningen kunt doen. En wel meer ook maar voorlopig is het me daar om doen. Het moet er stuntelig hebben uitgezien want Lagun lijkt te denken dat ik hulp nodig heb. Hij komt met veel plezier wat extra gewicht hangen aan mijn benen, wat tegen de bal duwen – ongetwijfeld om mijn evenwicht te stimuleren – en onder me door kruipen zodat ik de juiste houding aanhoud wellicht. Mijn persoonlijke fitnesscoach... ahum.

Dag 399 – donderdag 30 januari

Ik heb zalig goed geslapen vannacht. Om kwart voor acht kom ik beneden en Lagun ligt mooi met zijn puppykussen en nieuw speeltje in de bench te wachten totdat ik hem eruit laat. Geen gemopper, geen geluidjes van 'kan dat niet wat sneller vrouwtje?!', ... het drama van vorige week vervaagt langzaam maar zeker.

Lagun hangt de speelvogel uit vandaag en hij heeft wel wat extra aandacht van mij verdiend na zo een fraaie nacht. Maar ook een paar oefeningetjes. We moeten het er toch in krijgen dat hij zijn leiband wil brengen - iets wat totnogtoe niet gelukt is.

Vandaag doen we eerst wat apport-oefeningen met speeltjes. Zoals het een retriever betaamt, gaat hij die steevast mooi halen. Hij brengt ze ook al flink op mijn schoot maar in mijn handen mikken, dat zit er nog niet helemaal in. Ik push hem een beetje vandaag. Geen beloning als het speeltje niet in mijn handen ligt liefje. Gelukkig blijft hij ook volharden en we kunnen de oefening prima afsluiten. Hij apporteert zelfs even de leiband van op de grond aan mijn voeten. Joepie!

Over de middag gaan we hapjes en aperitief halen bij Alhambra voor de kaas- en wijnavond van morgenavond. Vorige week waren zij de leverancier voor het Korenhuisavondje in Gent en we waren simpelweg overdonderd door al hun lekkers.

Lagun laten we in de auto en die wacht fraai af tot we terug zijn. Zijn neusje gaat spontaan richting zak met hapjes. Die kartons met drank kunnen hem gestolen worden. ;-)

Terug thuis moet iedereen nog wat werken. Lagun gaat er maar bij liggen. Wat vermoeiend toch om zo te moeten meerijden in de wagen. ;-)

Vanavond gaan Bart en ik naar een voorstelling van Xander Derycke in Gent. Om niet het risico te lopen de aandacht van de cynische komiek te trekken, laat ik Lagun toch liever eens thuis vanavond. Maar hij krijgt wel eerst een stevige wandeling van ons. Een uur lang mag genieten vrouwtje en beestje van een flinke frisse neus – weliswaar in de motregen. Beestje geniet daar toch net iets meer van dan vrouwtje.

Terug thuis geef ik Lagun zijn eten in de bench en we zetten aan naar Gent. De show duurt veel langer dan gedacht en we komen pas omstreeks elf uur terug thuis. Ik hoor al wat gehuil van op de oprit. Ai... als dat maar niet de hele avond heeft geduurd. Dat kleine knagende stemmetje diep van binnen lacht me uit om die naïeve bedenking. En binnen in huis tref ik opnieuw een gestresseerd viervoetertje aan. Kwijl druipt van zijn borstkastje tot buiten zijn bench. ☹ Ik stel voor dat ik nog wat op blijf met Lagun beneden zodat hij eerst wat kan kalmeren terwijl Bart al gaat slapen. Ik kan tenslotte morgen wat langer slapen indien nodig want ik werk thuis.

Lang hoef ik niet beneden te blijven echter. Na amper twintig minuutjes is Lagun gekalmeerd en draait hij zich op een bolletje op zijn puppykussen. Niet helemaal overtuigd maar wel best moe, stop ik Lagun dan toch maar in zijn bench en ik trek met een bang hart naar boven...

Dag 400 – vrijdag 31 januari

Ik hoor Lagun deze nacht niet. Pas rond een uur of zeven hoor ik hem zachtjes jammeren maar lang duurt het niet. Om acht uur kom ik beneden en zie ik hem braaf liggen wachten.

Hij houdt zich de hele dag rustig bezig. Een beetje te rustig... een 'moeder' moet toch altijd het meest opletten wanneer ze haar 'kinderen' niet hoort nietwaar. Ook ik vandaag... tijdens een van zijn stille momenten betrap ik hem op een knabbelpartij op het kussen in zijn bench. Hij heeft een naadje gevonden en zit dat nu heel geduldig los te peuteren. Potjandorie!

Vanavond houden we een kaas- en wijnavond met een neef van Bart, diens vrouw en twee kinderen. Lagun heeft een hele dag krachten kunnen opdoen en is in vorm voor het "vers vlees". Het toeval wil dat hij net in de tuin zit wanneer ons bezoek arriveert maar dat is misschien niet slecht, zo kan iedereen zich op zijn gemak installeren. En dan gaat het schuifraam open en is het gedaan met de rust. Lagun stormt op zijn varkentje af en tracht onze gasten stuk voor stuk te verleiden tot een spel. De twaalfjarige dochter is aanvankelijk wat te veel onder de indruk van het jonge geweld en Lagun neemt haar schrik verkeerd voor enthousiasme. Hij springt op en gebruikt zijn nageltjes om de gasten verder te overtuigen. Ik raad iedereen aan de kleine tazmanian duivel te negeren. Onze tactiek werkt wonderwel en onze kleine vriend ligt binnen de kortste keren op zijn gemak aan hun voeten. Dochterlief ziet er nu wel de fun van in en wil weten welke 'trucjes' Lagun allemaal kan. Ze wil hem zelf iets aanleren en het lijkt me misschien geen slecht idee om de 'roule' verder aan te leren. Lagun heeft het al een paar keer gedaan maar het is iets dat ik vaak uit het oog verlies en tegelijk is het iets wat de jeugd bijzonder grappig lijkt te vinden. Na amper twee keer slaagt ze er in om Lagun op de grond te doen rollen. Die tieners begrijpen elkaar toch zo. ;-)

Het wordt een geslaagde avond en iedereen kruipt tevreden en vermoeid onder de wol.

Dag 401 – zaterdag 1 februari

Bart moet al vroeg door naar Brussel vandaag. Ik ben bang dat Lagun me zal wakker huilen net nu ik wat kan uitslapen maar hij gunt me mijn gezondheidsslaapje tot negen uur.

Deze voormiddag ga ik bij een vriendin op bezoek maar omdat ik meteen na de middag word verwacht voor een spelklasje en ik geen tijd zal hebben om over huis te passeren, neem ik Lagun al meteen mee in de auto. Hij zal uiteindelijk twee uur in de auto moeten doorbrengen. Ik laat hem tussendoor wel even uit maar echt nodig lijkt het niet te zijn. Hij heeft zijn draai precies wel gevonden op de achterbank. En gelukkig maar dat hij neerligt want de vier poezen van Elke vinden niks leuker dan rond de auto te koop te lopen met hun vrijheid...

's Middags wordt zijn saaie isolatie meer dan goed gemaakt. Een uur lang kan hij volop ravotten met een bull mastif, een collie, een golden en een vizsla. Bij tijden wordt de onstuimige vizsla hem wel wat te veel en komt hij bescherming zoeken tussen mijn benen. Die bied ik hem dan ook. Lagun maakt het altijd zo zacht en vriendelijk duidelijk wanneer hij er even genoeg van heeft, dat kan je niet negeren. Kom maar even rusten bij mij liefje, ik zal er altijd zijn voor jou.

Na het spelklasje blijven we nog even rondhangen. Lagun mag samen met de golden los in de tuin. De grote tuin. Met de grote vijver...

Onze golden geeft al meteen het slechte voorbeeld en Lagun aarzelt geen twee seconden: plons! En plons!!

Zuchtje... ben ik blij dat de hele achterbank van de auto is ingepakt met een makkelijk afwasbaar hondendeken...

Na nog een uur heeft onze lieverd er wel genoeg van. Hij wil bij mij zijn binnen en zet zijn poten – en nagels – tegen de mooi gewassen ramen... thuis neger ik hem wanneer hij zo probeert me te overtuigen om hem binnen te laten. Mijn schuiframen zijn dan ook al onherroepelijk beschadigd. Maar op een ander kan je je dat maar moeilijk permitteren natuurlijk.

Ik verontschuldig me en druij dan maar af met een naar aquarium geurend woefje dat bijna geen fut meer heeft om zelf in de auto te kruipen.

's Avonds gaan we uit eten. Ik denk niet dat Lagun er echt een boodschap zal aan hebben om mee te gaan en riskeer het zelfs om hem alleen én los te laten in de woonkamer.

Mijn vermoeden wordt bevestigd wanneer ik terug thuis kom: Lagun was ronduit té moe om nog iets te doen en hij komt zelfs slaapdronken uit zijn bench gestommeld wanneer hij de deur hoort open gaan. Het ziet er niet naar uit dat hij iets anders heeft gedaan dan slapen in zijn bench. Had ik hem opgesloten in de bench, hij had waarschijnlijk weer een zee van stresskwijl geproduceerd. Nu treffen we een volkomen zen en braaf woefie aan dat er geen probleem van maakt om een half uur later 'voor echt' in zijn bench te kruipen en te slapen.

Dag 402 – zondag 2 februari

Zodra ik uit mijn bed rol, trek ik mijn loopkledij aan vandaag. Het is te lang geleden en het is eigenlijk erg mooi weer buiten. Koud maar zonnig.

Het uitgelezen moment om Laguns spiksplinternieuwe looptuigje te proberen. Aarzelend laat hij me het kleinnood aantrekken. Het moet nog wat worden aangepast en uiteindelijk zal ik er toch een viertal minuten aan staan frunniken maar hij ondergaat het gedwee. Niet happy maar ook niet meer zo gespannen als vroeger. Zodra ik denk dat het goed zit en het niet achter zijn pootjes zal snijden, zetten we het op een lopen. De eerste 100 m zal Lagun zich ongeveer een achttal keer uitschudden. Hij is het duidelijk nog niet eens met het tuig. Maar dan ziet hij de gracht naast ons opdoemen en hij vergeet alles. Ook het feit dat ik aan hem vasthang. Zonder aarzelen duikt hij de grachtkant in en tracht hij in het half bevroren water te geraken. Niks daarvan! We lopen door liefje. Bijna heb ik alleen nog een tuigje vasthangen aan mijn middel. Als je hond immers volop in de remmen gaat en jij gaat volop door, dan trek je het tuigje redelijk makkelijk over zijn kopje los. Woepsie. Iets om rekening mee te houden. Lagun heeft gelukkig niks door en blijft met een stomverbaasde blik staan. Ik krijg het tuigje al snel terug aan en we kunnen onze weg verderzetten.

Lagun geniet opnieuw met volle teugen van de plassen die we tegenkomen. Hij zou een km extra lopen om er toch maar geen enkele te missen.

Alles gaat prima. Tot op 200 m van ons deur... meneer vindt dit de uitgelezen plaats om een mooi gazonnetje te bezoedelen en hurkt zich neer voor een hoopje. Zucht. Had je nu niet heel even kunnen wachten lieverd? Dat zou me een zakje uitgespaard zijn.

Thuis kruip ik in de douche en Lagun gaat buiten in de tuin afkoelen. Hij ligt vredig van op het terras naar binnen te kijken en geniet van de frisse wind die zovele geurtjes met zich voert.

In de wijk houden ze een nieuwjaarsdrink vandaag. Ik ken niemand van het feestcomiteit maar we gaan toch even piepen. En Lagun mag ook opnieuw mee natuurlijk. Je zou denken dat hij nu wat gedweeër zou mee tsjokken maar neen hoor, de enthousiaste ontdekker komt meteen terug in hem boven. Hij krijgt een off you go en ik laat hem lekker overal aan snuffelen op weg naar de feesttent. Een paar minuten later zien we de plaats van het feestje opdoemen. Er staan een zestal burens bij elkaar. Maar niemand die we kennen. En het lijkt wel plaats te vinden in een privégarage. Hm. Niet meteen ons ding. We stappen gewoon voorbij en keren terug huiswaarts langs het speelpleintje in het midden van de wijk. Lagun snapt er niks van maar maalt er nog minder om. Wandelen = wandelen. ☺

In de namiddag gaan we bij Bert op bezoek. Bert heeft ook een hond en die heet "FrodoNeen". Frodo is een labrador van maar liefst 38 kilo en is net als elke labrador... onstuimig in zijn uiting van zijn liefde en vriendschap.

Wanneer we arriveren, is Frodo net gaan wandelen met Bert. We wachten hen op in hun tuin. Geen probleem zo blijkt even later voor Frodo om een vreemde hond op zijn terrein aan te treffen. Het hek gaat open en het dak moet eraf. Van nul naar keihard spelen in zesde versnelling op een halve seconde tijd! Super. De baasjes installeren zich rond een gezellige pot koffie en bakkie taart en de hondjes spelen zich moe met elkaar.

Even breekt Lagun door de barricade tussen de keuken en de woonkamer en zonder aarzelen gaat het kleine grut voor het beentje dat er nog ligt van Frodo. De blonde goedgezak kijkt toe en laat het gebeuren. Ogenschijnlijk onschuldig komt hij wat dichterbij en dan zie ik ineens Lagun een lip trekken, het botje laten vallen en uitvliegen naar de labrador, die zopas nog zijn allerbeste vriend van het hele heelal was. Een snelle tik tegen de bil van Lagun en vliegensvlug het botje wegpakken, volstaat echter om de gemoederen even snel te bedaren. Geen vuiltje aan de lucht. Twee neuzen draaien nog af en toe eens richting beentje uit maar geen van beiden probeert het te pakken van voor mijn neus. Mooi zo.

Twee seconden later gaat Lagun zich installeren op het dekentje van Frodo en de olijke dikkerd komt zich aan mijn voeten nestelen. Vijf minuten pauze voor de tweede ronde. Of zitten we al aan ronde 15? ;-)

Dag 403 – maandag 3 februari

Veel heb ik Lagun niet meer gehoord gisteravond. Ook vannacht niet en wanneer ik deze ochtend beneden kom, stijgt een licht gemopper op uit de bench. "Nu nog niet vrouwtje". Maar jawel kereltje. We moeten naar Brussel vandaag. Een dagje maar want daarna heb ik vakantie en mag jij gaan logeren bij Gerrit en Diane. Je weet het nog niet maar je zal het daar wel naar je zin hebben met Xena erbij.

Alles gaat wat trager deze ochtend. Ik met mijn stijve spieren, Lagun, ... en ook de trein. Die zal in totaal met 21 minuten vertraging arriveren in Brussel Noord maar dat zal je niet gemerkt hebben aan Lagun die de hele rit braaf is blijven liggen onder mijn zitje.

Het wordt een typische maandag vandaag met een hele resem problemen waardoor ik maar weinig aandacht kan besteden aan Lagun. De schat amuseert zich gelukkig op zijn eentje met zijn speelbal waar ik een snoepje in heb verstoppt en voor ik het weet, is het al middag. Ik heb geen tijd om buiten te gaan met Lagun. Ik neem snel mijn lunch uit mijn tas maar ... bwekes! Wat is dat? Is er iets uitgelopen in mijn tas? Alles is nat. Het lijkt wel alsof er water is ingelopen maar ik zou niet weten vanwaar dat moet komen. Tenzij... en dan zie ik het: Lagun is met zijn pieperspeeltje aan het spelen. En dat zat in mijn tas! De gluiperd! Hoe afgeleid was ik eigenlijk wel dat ie dat zomaar van naast mijn voeten uit mijn tas heeft kunnen stelen – wellicht nadat hij juist een drive-by had gedaan aan zijn waterbak?!

Diep van binnen moet ik toch even lachen. Dat heeft hij toch maar mooi voor mekaar gekregen. ;-)

Oh wat zal ik hem missen de komende week.